

תפוח שביעות-הרצון

שחורות כמו פיח בארובה, אך אמה אהבה אותה
כפי שאהבה את הבכורה, כי גם לה היו גבות
שחורות גבנון.
הבת הצעירה הייתה יפה כמו תפוח בשל,
שערותיה היו כמו משי זהוב אך אמא לא אהבה
אותה בכלל, כי כפי שבוודאי הבנתם כבר, בעצמה

מתוך "פלפל ומלח" של הורד פייל

היה הייתה פעם אישה ולה שלוש בנות. הבכורה
פזלה בשתי עיניה, אך אמה אהבה אותה כמו
שאהבה מלח, כי בעצמה פזלה בשתי עיניה.
לבת השניה הייתה גיבנת ושמורות עיניה היו

וכריסטין החליטה לקחת אותו אליה הביתה, כי עוד לא ראתה כזה מעולם. היא שמה אותו בכיס והמשיכה להוביל את האווזים שלה. אבל טרם עברה עשרים צעדים שמעה קול הקורא "כריסטין!, כריסטין!"
היא הביטה סביב וראתה אדם קטן ואפור, בעל

לא הייתה יפה וגם שערותיה לא היו מיוחדות. ולמה זה כך? אפילו הנס פפינדרוממל לא היה יכול להסביר, למרות שקרא כבר הרבה ספרים ואחד אפילו פעמיים.
שתי הבנות הבוגרות לבשו מדי יום את בגדי החג שלהן וישבו בשמש, בלי לעשות דבר, כאילו היו גבירות מכובדות. וכריסטין הצעירה לבשה רק סחבות והובילה את להקת האווזים שלה מדי בוקר לגבעות, ומדי ערב חזרה הביתה, כדי שהאווזים ירעו היטב בעשב טרי וישמינו.
שצי הבנות הבוגרות אכלו לחם לבן עם חמאה ושתו חלב, כמה שרק יכלו, וכריסטין קיבלה רק קליפות גבינה וקרום הלחם, וגם זאת פחות מדי ולעתים נותרה רעבה.
כאלה היו הנוהגים בבית!
יום אחד כריסטין יצאה עם האווזים לכיוון הגבעות ובידיה צמר מחטי סריגה, שבה עסקה כדי לחסוך זמן. היא הלכה לאורך דרך מאובקת וכשהגיעה לגשר שמעל נחל ראתה כובע אדום עם פעמון כסף עליו, תלוי על אחד מענפי העץ. היה זה כובע חמוד

ראש גדול כמו כרוב ורגליו דקיקות כמו צנוניות
צעירות.
"מה רצונך?" שאלה כריסטין כשהוא ניגש אליה.
הו, הוא רצה רק את הכובע שלו, כי בלעדיו הוא לא
יכול לחזור הביתה בתוך הגבעות, כי לשם הוא
שייך.
אבל למה הוא תלה את הכובע על הענף? כריסטין
רצתה לדעת זאת לפני שתחזיר לו אותו. ובכן,
האיש הקטן דג דגים בנחל, כשפתאום משב רוח
העיף את הכובע לתוך המים, והוא תלה אותו
לייבוש. זה הכל. ועכשיו אולי כריסטין תחזיר לו
אותו?
כריסטין לא ידעה. אולי תחזיר ואולי לא. זה כובע
יפה כזה, ומה ייתן לה בתמורה האיש מתוך
הגבעות? זו השאלה.
טוב, האיש הקטן ייתן לה ברצון חמישה דולר.
לא, חמישה דולר זה לא מספיק בשביל כובע יפה
כזה, ועוד עם פעמון כסף עליו.
האיש הקטן לא רצה להתמקח הרבה זמן. הוא ייתן
לה מאה דולר.

לא, כריסטין לא מעונינת בכסף. האם הוא יכול
לתת לה משהו אחר תמורת הכובע היפה, החמוד
הזה?
"ראי כריסטין" אמר האיש הקטן "אם תחזיר לי את
הכובע אתן לך את זה" והוא הושיט את ידו והראה
לה משהו שנראה כמו שעועית, אלא שזה היה
שחור כמו פחם.
"טוב, נניח כך, אבל מה זה?" אמרה כריסטין.
"זה" אמר האיש הקטן "זרע של תפוח
שביעות-הרצון. תזרעי אותו ומזה יצמח עץ ועליו
תפוח. כל אחד שיראה את התפוח ישתוקק לו, אך
איש מלבדך לא יוכל לקטוף אותו. הוא ייתן לך
תמיד אוכל ושתייה כשתהיי רעבה וצמאה ובגדים
חמים כשהיה לך קר. ועוד, אם תקטפי תפוח אחד,
יצמח תמיד אחר כזה במקומו.
עכשיו, תתני לי את הכובע שלי?"
הו כן, כריסטין תחזיר ברצון לאיש הקטן את הכובע
שלו תמורת זרע כזה. והאיש הקטן נתן לכריסטין
את הזרע והיא החזירה לו את הכובע. הוא שם את
הכובע על ראשו ו"פופפ!" נעלם פתאום, כמו להבת

אחרי כמה רגעים גם האחות השנייה יצאה מהבית וכשראתה את התפוח הזהוב רצתה אותו כמו הבכורה. אך בין לרצות ולהשיג ההבדל הוא גדול, כפי שהיא נוכחה מיד. כי גם היא לא הצליחה יותר מאשר אחותה הבכורה. בסוף באה גם אמא שלהן וגם היא ניסתה לקטוף

נר כשנושפים עליה.
כריסטין לקחה את הזרע הביתה ושמה אותו באדמה לפני חלון חדרה. ולמחרת בבוקר כשהביטה מהחלון ראתה עץ יפהפה ועל העץ תלוי היה תפוח שזרח בשמש כאילו עשוי מזהב טהור. ואז היא ניגשה לעץ וקטפה את התפוח בקלות רבה ומיד במקומו צמח תפוח אחר. היא הייתה רעבה ונגסה בתפוח. עוד לא אכלה אי-פעם דבר שטעם לה כל כך, כי טעמו היה כמו לביבה עם דבש וחלב. כעבור זמן יצאה מהבית האחות הבכורה וכשהסתכלה סביב ראתה את העץ עם תפוח זהוב עליו. תוכלו לנחש איך היא הביטה עליו. היא השתוקקה מיד לתפוח הזה, כפי שזה עוד לא קרה לה מעולם. "אקטוף אותו" אמרה "ואיש לא ידע זאת." אך הדבר לא היה פשוט. היא ניסתה להגיע בידה אל התפוח, אך היה כאילו ניסתה להוריד את הירח. היא טיפסה על העץ, אבל קל יותר היה לה לטפס אל השמש. בסוף היא נאלצה לוותר, אבל תהיו בטוחים שמצב רוחה נעשה גרוע ביותר.

את התפוח, אך לשווא. לא היה לה יותר מזל מאשר לשתי בנותיה הגדולות ובסוף הן לא יכלו אלא לעמוד תחת העץ, להביט על התפוח, לרצות ולרצות ועוד לרצות אותו.

הן לא היחידות שעושות כך, כשתפוח שביעות-הרצון תלוי בדיוק מעליהן. ואשר לכריסטיין, לא נשאר לה אלא לקטוף תפוח מתי שרק רצתה. הייתה רעבה? הנה היה לה תפוח מוכן לאכילה. הייתה צמאה. גם לזה היה התפוח. קר היה לה? שוב התפוח שסיפק לה בגד חם. היא הייתה הבחורה המאושרת ביותר שבין שבעת הגבעות העומדות בקצוות העולם. כי לאף אחד לא הייתה שביעות רצון כזו, כמו שהתפוח היה מביא לה.

יום אחד רכב בדרך זו מלך עם כל אנשי החצר שלו. הוא ראה תפוח יפה תלוי על העץ ומיד חש בחשק רב לטעום אותו. הוא קרא לאחד המשרתים ואמר לו לשאול האם ניתן לקנות אותו תמורת סיר מלא זהב.

המשרת בא לבית ודפק בדלת "רפ-רפ-רפ!"
"מה רצונך?" שאלה אמא של השלושה.
הו, לא הרבה. רק שם, על הסוס, יושב המלך ורוצה
לדעת האם אפשר לקנות את התפוח תמורת סיר
מלא זהב.

כן, האישה מוכנה לעסקה כזאת. רק שישלם לה
קודם ואז יוכל לקטוף את התפוח. בבקשה רבה.
המשרת נתן לה את סיר הזהב ואז ניסה לקטוף
את התפוח. קודם הושיט יד כדי להורידו, אחר כך
טיפס על העץ, אחר כך ניער את הענף, אך הכל
לשווא. הוא לא הצליח יותר מאשר אני הייתי
מצליח אילו הייתי במקומו.

בסוף המשרת חזר למלך. כן, התפוח הוא שם
והאישה מכרה אותו, אבל הוא, המשרת, כמה שלא
ניסה לא יכול היה לקטוף אותו יותר מאשר היה
יכול להוריד כוכבים קטנים משמיים.

המלך ציווה על שר החצר ללכת ולקטוף את
התפוח, אך גם שר החצר, אדם גבוה מאוד וחזק
למדי, לא הצליח יותר מאשר המשרת.
הוא חזר בידיים ריקות אל המלך. לא, הוא לא יכול

לקטוף אותו.

ואז המלך בעצמו הלך. כן, הוא ידע שיוכל לקטוף אותו, בוודאי שהוא יכול! והוא ניסה והתאמץ אך שום דבר לא עזר ונאלץ בסוף להמשיך בדרכו, רק עם ריח התפוח באפו.

אחרי שהמלך חזר הביתה הוא דיבר רק על התפוח וחלם עליו ולא חשב על שום דבר אחר אלא רק על התפוח. ככל שקשה היה להשיג אותו כך הוא רצה בו יותר, כי כך אנחנו עשויים בעולם הזה. בסוף הוא גם קיבל מרה שחורה וחלה, כי רצה מאוד את מה שלא יכול היה לקבל.

אבל אז הוא קרא אליו אדם חכם אחד, כזה שהיה לו יותר בראש מאשר לעשרה אחרים ביחד. האדם החכם הזה הסביר למלך שהיחיד שיכול לקטוף את התפוח זה מי שהעץ שייך לו. ואמר לו גם שהעץ שייך לאחת הבנות של האישה שמכרה לו את התפוח תמורת סיר זהב.

המלך שמח מאוד כששמע זאת הוא ציווה מיד להכין את סוסו ועם כל אנשי החצר יצא לבית שבו חיה כריסטין. שם הם מצאו רק את האם ואת שתי

הבנות הגדולות, כי כריסטין הייתה רחוקה, בין הגבעות, עם להקת האווזים שלה. המלך הוריד את כובעו וקד קידה עמוקה. הנה, האיש החכם סיפר לו כך וכך, ועכשיו למי שייך העץ? כך שאל המלך.

"הו, הוא של הבת הבכורה שלי" אמרה האם.
טוב, אז בבקשה, שהבת תיגש לעץ ותקטוף את
התפוח עבור המלך והוא ייקח אותה הביתה ויישא
אותה לאישה ויעשה אותה למלכה. רק שתקטוף
את התפוח מיד.

לא! זה לא יתכן. מה? הבחורה צריכה לטפס על
העץ בזמן שהמלך עומד כאן עם כל אנשי החצר
ויסתכלו? לא, לא! שהמלך יחזור הביתה והיא
תביא לו את התפוח. זה מה שאמרה האישה.
המלך היה מוכן, ורק שהיא תמהר, כי הוא רוצה
מאוד את התפוח.

כשרק המלך הלך, האם ובנותיה רצו והביאו את
נערת האווזים הביתה. הן אמרו לה שהמלך רוצה
את התפוח שלה, ושהיא תקטוף אותו מיד, כי
אחרת הן תזרוקנה אותה לבאר.

אזי כריסטיין קטפה את התפוח ומיד הבת הבכורה
עטפה אותו יפה במפית ויצאה לביתו של המלך,
מרוצה מעצמה. היא תהיה מלכה!

"רפ-רפ-רפ!" דפקה בדלת. האם הביאה את
התפוח למלך?

כן, הנה הוא, עטוף יפה במפית.
לא נתנו לה לחכות על הסף, זה בטוח, ומיד הביאו
אותה לפני המלך. כשעמדה לפניו הסירה את
המפית. תאמינו או לא תאמינו, לא חשוב, אבל
אומר לכם כי במפית לא הייתה אלא רק אבן
עגולה!

כשהמלך ראה את האבן הוא כעס מאוד. הוא רקע
ברגלו כמו ארנבת ואמר לזרוק את הבחורה מהבית
מיד. וכך היא חזרה, מאוכזבת ובוכה.

ואז המלך שלח את שר החצר שלו לברר איזו בת
יש עוד לאישה שחיה בבית שליד עץ התפוח.
כן, יש לה עוד בת אחת, ולמעשה העץ שייך לה.
רק שהשר יחזור הביתה והאם תשלח את הבת
השנייה עם התפוח.

ושוב שלחו לגבעות והביאו את כריסטיין, ואמרו לה
לקטוף תפוח בשביל המלך, ואם לא, תזרוקנה
אותה לבאר.

כריסטיין נתנה את התפוח לאחות שנייה וזו עטפה
אותו יפה והלכה למלך, אך שם התברר שהביאה
רק גוש בוץ. היא חזרה מבוישת הביתה, ומזלה

ולהתבדח וללעוג למראה של נערת האווזים ששר החצר הביא אתו. אך שר החצר לא שם לב לכך. "הבאת לי את התפוח?" שאל המלך כשכריסטיין עמדה לפניו. כן, הנה הוא, וכריסטיין הוציאה את התפוח מכיסה ונתנה למלך.

היה שהמלך לא העניש אותה על רמאות. בסוף חזר שר החצר בשלישית לבית האם ושאל, אולי יש לה עוד בת? כן יש לה בת צעירה, אבל היא לא שווה כלום ורק רועה אווזים. ואיפה היא? היא שם, בגבעות, עם הלהקה שלה. והשר יכול לראותה? כן, בוודאי, אבל היא סתם טיפשה כזו. טוב, אבל שר החצר רצה לראות אותה, כי בגלל זה שלח אותו לכאן המלך. אז בלית ברירה יצאו לחפש את כריסטיין. היא באה ושר החצר שאל האם היא מוכנה לקטוף תפוח בשביל המלך. כן, היא יכולה לעשות זאת בקלות. היא הושיטה את ידה וקטפה את התפוח. ואז השר הוריד את כובעו לפניו וקד קידה עמוקה, למרות שבגדיה המרופטים, כי הבין שהיא זו שהמלך מחפש. כריסטיין שמה את התפוח לכיס ויחד עם שר החצר יצאו לביתו של המלך. כשהגיעו לשם, אנשי החצר התחילו לצחוק

האם המלך נשא את כריסטין לאישה?
בוודאי! ואומר לכם כי הייתה זו חתונה גדולה. חבל
שלא הייתם שם. אך למרות שאתם לא הייתם,
אמא ואחיותיה של כריסטין היו שם ורקדו עם כולם,
למרות שבוודאי היו מעדיפות לרקוד על מחטים
וסיכות, כל כך קנאו בכריסטין.
"אין דבר" אמרו "יש לנו עדיין העץ ליד ביתנו,
למרות שלא נוכל לטעום מהפרי שלו."
אבל כאן הן התאכזבו. כי למחרת בבוקר העץ עמד
מול חלונה של המלכה כריסטין, כמו שעמד מול
חדרה בביתה הקודם. כי העץ היה שייך לה בלבד
ולא לאף אחד אחר בכל העולם.
זה היה מזלו של המלך, כי מדי פעם, כשהתחשק
לו לטעום מהתפוח כדי להיות שבע-רצון, כריסטין
יכלה לקטוף לו אותו.

*

וזוה כל הסיפור.

ומה מוסר השכל? אינכם רואים? שפשו טוב את
עיניכם ומשקפיכם ותקראו שוב!

המלך נגס נגיסה גדולה מהתפוח, אלא שאז
הסתכל והבין שעוד מעולם לא ראה בחורה כל כך
יפה כמו זו שעומדת לפניו. ולא היה לו איכפת
שהיא לובשת סחבות, כי הוא אכל מהתפוח של
שביעות-הרצון.